

напомнят мъжете и братята, които също са войници и носят същите тия кафяви униформи. Вече много дни те се бият, превземат градове, имената на които никой не беше чувал, достигат до бреговете на далечни морета и всички разкази, които се носят тук за тях, са тъй невероятни, пленителни, но и страшни като стара някоя приказка.

Всеки ден слизат в село по един или по няколко от войниците. Те идат за вода или пък да си купят нещо от кръчмата. Почти всякога идват с тях и трите постови кучета. Всички в Люляково познават тия кучета. Познават ги по-добре, отколкото самите войници. Войниците се сменят всяка година, новите някак приличат на старите, имената и чертите на лицата се или забравят, или смесват, и за всички в паметта остава само общият и типичен образ на войника. Но трите кучета постоянно си стоят на поста и в Люляково всички, дори и най-малките деца, не само ги познават по име, но знаят и приключенията им по границата, и най-дребните им навици.

Двете от тия кучета, Войвода и Мишка, са обикновени овчарки. Мишка, най-дребната от тях, има всички добродетели и всички пороци на своя пол. Тя е бяла и чиста като сняг, грациозна е, с тънки и деликатни членове, пъргава и всякога весела. Лесно и скоро се сприятелява с когото и да е, има широки